

BARNA T. ATTILA

A konyha

*Anyám valahol megismerkedett
egy férfival.
Jóskának hívták.
Alacsony, kövér,
bajuszos ember.
Háza volt Csörögön.
Odaköltöztünk hozzá.
Nekem a konyhában
tettek le egy matracot.
Körülöttem a könyveim, füzeteim.
Tél volt, december.
A vékony matracon át sütött
a konyhakő.
Örökké meg voltam fázva.
Jóskának kocsija is volt.
Reggel beültünk,
hallgattunk egész úton.
Émelyegtem az ülés szagától.
Anyámat kitettük a gyárnál,
és fordultunk az iskola felé.
Délután értem jöttem.*

*Jóska azt mondta nekem,
ne írjak verseket,
mert elolvashatja
egy gyilkos is.
Mevolt neki
a tibeti Halottak Könyve.
Megengedte,
hogy belelapozzak,
de idegen nyelven írták.
Egy márciusi vasárnap délután
anyám és Jóska összevesztek.
Előtte ittak.
Anyám karon ragadott,
kivonszolt a házból,
végigráncigált a falun,
ki az országútra.
Sírt, átkozódott és köpködött.
Így érkeztünk meg Felsőgödre.
Évek múlva anyám
azzal jött haza,*

hogy Jóska meghalt.
 Belefulladt a boroshordóba
 a háza pincéjében.
 A saját borába,
 hajtogatta,
 s térdét csapkodva
 nevetett.

Hendz áp, bébi, hendz áp!

Apám hazajött a börtönből,
 három és fél évet ült autólopásért,
 újra összeköltöztek anyámmal,
 kivettek egy pincelakást Dunakeszin,
 engem átírtak másik iskolába,
 első naptól fogva
 gyűlöltek az osztálytársaim,
 egy reggelen
 fellöktek a tízperces szünetben,
 a bal csuklómra estem,
 bedagadt és fájt, ha mozgatni akartam,
 így ültem végig az órákat,
 a cipőfűzőm is kibomlott,
 két lány fűzte be délután az utcán,
 utána sokáig nem jártam iskolába,
 a céllövölde körül csavarogtam
 felkötött karral,
 nagyon szerettem célba löni,
 mellé kell célozni, mondta apám,
 el van görbítve a puskacső,
 de akkor nem lőhettem a kezem miatt,
 egyszer a fiatal tanítónővel
 találkoztam a téren,
 mikor megyek az iskolába, kérdezte,
 nem tudom, mondtam,
 a céllövöldés bódé pultján
 ócska magnó bömbölt,
 Hands up, baby, hands up!,
 ez szólt egész nap,
 nagy sláger volt abban az időben.